

Det er der, man strander, og jeg tør sige til den ærede Minister — jeg finder Anledning dertil, da jeg har maattet tage denne Sag saa alvorligt og saa stærkt op —, at han tager fejl, hvis han tror, at det er mig en særlig Glæde at skulle tage denne Sag saa skarpt og alvorligt, men jeg kan ikke andet, thi jeg føler mig som værende et virkeligt og sandt Ekko for Officerskorpset. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister handlede fejl, om han hørte efter dette Ekko. Hvad siger Korpset i sin Almindelighed? Ja, det er jo ingen Hemmelighed, at den højtærede Minister er bleven modtaget indenfor Officerskorpset med ualmindelig Velvillie fra alle Sider, og det tror jeg, han ikke er fri for at have følt selv. Endnu er det ikke kommet dertil, at man lægger ham det, der nu er sket, til Last, trods det, at han bestandig siger: Jeg har det juridiske og moralske Ansvar for alt, hvad der foregaar, men man slutter gerne som saa: Saalænge den ansvarlige Direktørpost ikke er besat, ligger Ansvaret vel formelt paa Ministeren, men det gaar kun til, som det er gaaet til, fordi han lytter til sine uansvarlige Omgivelser. Jeg tror, at Tiden er inde, hvis der ikke skal ske ubodelige Ulykker, til, at Ministeren tager et alvorligt Reb i Sejlet lige overfor denne Fremgangsmaade. Jeg gentager, at det er min Opfattelse, at han vil Hærens Vel, men dette er i hvert Tilfælde ikke Vejen dertil.

Der er maaske en Del, der har ondt ved at forstaa denne Statistik, og som maaske kan tro, at det er nødvendigt for at faa den unge og dygtige General, at gaa til dette frygtelige Springeri. Maa jeg i den Anledning gøre opmærksom paa, at der kun kan blive 1 General for hver 25 Kaptajner. Da nu hvert femte Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn foregaar ved Valg, vil man se, at der er allerede ved Valget fra Premierløjtnant til Kaptejn taget 5 Generalsemner ud til at vælge imellem for hver enkelt, der skal laves. Jeg kunde fremhæve flere af den Slags Ting, men skal ikke nu spille Tingets Tid dermed.

Saa skal jeg lige overfor den højtærede Ordfører — eller rettere den ærede Ordfører, jeg gaar ikke saa vidt at kalde ham højtæret, det er kun Ministeren, jeg yder en saa skyldig Honnør — sige, at det er mig lidt ufatteligt, at han søger saa stærkt at drage min Person ind i disse Forhandlinger og taler om, hvorfor jeg sidder her og sidder der osv. Det, tror jeg, ikke kommer Ordførerskabet ved. Jeg tror,

at Ordførerskabet er opfyldt ved, at han udtaler for Flertallets Vedkommende, at de selvfølgelig støtte deres Minister og ere nogenlunde godt tilfredse med, hvad han har gjort, selv om man fra den ene eller den anden Side gør opmærksom paa, at i Længden gaar dette galt. Det kunde jeg forstaa, det er der ikke noget at sige til. Men hvorfor jeg skal betegnes som havende det Hverv at gøre det ene eller det andet, det anser jeg for forkert af den simple Grund, at den ærede Ordfører mangler de fornødne Forudsætninger til at kunne bedømme, hvorfor jeg sidder her og der, det kunne mine Vælgere meget bedre. Jeg mener derfor at kunne spare mig at gaa videre ind paa disse Ytringer, og jeg antager heller ikke, at det i og for sig er sagt for at komme i Haarene med mig. Jeg finder det ganske overflødigt.

Jeg behøver heller ikke at mindes om, hvad der heller ikke vedkommer denne Sag, at Embedsmændene ere til for Befolkningens Skyld. Det er en Lære, som jeg har doceret, skønt jeg selv var Embedsmand, før jeg nogen Sinde havde den sjældne Ære og Glæde at lære det ærede Medlem at kende. Overhovedet tror jeg at maatte give den ærede Ordfører et Raad, da han har trukket mig saa stærkt frem, og det er ikke at blande mig personlig mere ind i disse Forhandlinger, end jeg selv anser det for nødvendigt.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) tog jo voldsom stærkt paa Veje i denne Sag. Det er heller ikke saa underligt, for det er den eneste Sag, han har at varetage paa hele Finansloven, i alt andet er han som Højremand gaaet fuldstændig sammen med Regeringspartiet. Man har ellers fra Højres Side været misfornøjet med, at deres gamle Repræsentant gik sammen med Regeringspartiet, og vi troede nu, at naar en ny Mand kom, den rigtige Højremand, vilde Højre lade sin Politik mærke ved Finansloven. Det er ikke sket, der er ikke et Punkt, ikke det allermindste, som ligger det ærede Medlem og Regeringspartiet imellem uden dette eneste her. Det er derfor ret naturligt, at han tager stærkt paa Veje for at vise, at han dog ogsaa har et Særstandpunkt.

Denne Sag har jeg ikke blandet mig i. Det forekommer mig, at det, der er sket fra den højtærede Ministers Side, ikke kan angribes, saa længe man ikke er i Stand til at paavise, at det er uheldige Folk, han har ladet avancere op til Stabsoffi-